

Oversættelse

Forbundspræsident Horst Köhlers
Åbningstale
ved åbningen af udstillingen
”Tro, styrke, kærlighed”
den 16. februar på Rosenborg Slot, København

Deres Majestæt,
mine damer og herrer

Fire store alliancer knyttede bånd mellem kongehuset i Danmark og fyrstedømmet, senere kongehuset i Sachsen. København og Dresden blev således bundet sammen ved fire bryllupper, hvis pomp og pragt vi i dag har svært ved at forestille os. Dengang forstod man sig virkelig på at feste, også selvom det skete midt i Trediveårskrigen: Fyrværkeri, baller og operaer der blev komponeret eller teaterstykker der blev skrevet til lejligheden – alt sammen med henblik på at udfolde glans og gang på gang markere udadtil, at der var tale om en forbindelse mellem de to mest betydningsfulde protestantiske hoffer i Europa. Man havde en fælles tro, bekendelsen til reformationen, og man havde ligeledes fælles politiske interesser – men fællesskabet skulle derudover styrkes via ægteskabelige alliancer, hvor det i parentes bemærket ikke kan udelukkes, at de to der blev viet, rent faktisk holdt af hinanden. Derfor synes udstillingens titel at være meget smuk: ”Tro, styrke, kærlighed”.

I det tyske katalog til udstillingen lyder en af overskrifterne ”Alliancens kunst” – og jeg kan godt lide dens tvetydighed. Alliancens kunst betyder således på den ene side den kunst, der fik lov at udfolde sig i forbindelse med denne dansk-saksiske alliance, og som har skænket den så megen glans. Vi har lov at blive fortryllet af disse storslåede vidnesbyrd for kunstneriske og kunsthåndværksmæssige talenter. Meget af det er utvivlsomt luksus, og har egentlig ikke været nødvendigt. Men overflødigt er det ikke - og var det heller ikke i sin tid. Thi hvis man - som opdragsgiver – bruger så mange midler, må man have en del til overs for modtageren. Og hvis man – som kunstner eller håndværker – lægger så meget kunnen, så mange færdigheder og så mange af sine kræfter i noget, skabes noget kostbart, noget unikt og dermed uerstattelig værdifuldt.

Alliancens kunst betyder på den anden side også kunsten at indgå alliancer, og at bevare og styrke dem. Det er i sandhed en kunst, og det kan ikke skade, hvis vi af og til minder hinanden om, at man i gamle dage talte om ”statskunst” i stedet for ”governance”. I dag er det på samme måde en kunst at holde sammen på en alliance, et fællesskab af stater, og at blive ved med at bevare gejsten i alliancen. Noget der selvsagt også gælder for Europa og den Europæiske Union.

Danmark og Tyskland har i dag langt mere til fælles end denne dynastiske forbindelse mellem de to hoffer. Vi er som medlemmer i den Europæiske Union en del af den europæiske model,

der kombinerer markedsøkonomien med individuelt ansvar og social sikkerhed. Europa har formået at skabe fred, økonomisk og social velfærd, stabile demokratier og engagement for menneskerettigheder. Det beundres vi for overalt i verden, og vi europæere kan være stolt af det. Men succesen er for mig også knyttet til en forpligtelse om at skabe lydhørhed i verden. Vi må forsvare den europæiske model med argumenternes kraft, og uden at vi hævder os. Derfor håber jeg, at den Europæiske Union udnytter de muligheder Lissabontraktaten tilbyder med hensyn til en Fælles Udenrigs- og Sikkerhedspolitik. Vi må mønstre den fornødne politiske vilje til også på vanskelige områder at finde fælles fodslag og effektivt forsvare det. Så vil Europa få chancen for rent faktisk at blive taget alvorligt som en af globaliseringens partnere og aktører.

Den succesrige politiske alliance mellem Danmark og Sachsen holdt igennem 150 år. I dag gælder det om at samle kræfterne i den Europæiske Union og gøre en fælles indsats for et positivt virke i vores verden.

Tak.